

ring at sikre et forbud mod førstegangsb brug af atomvåben?

Villy Søvndal (SF):

Det, der er interessant, synes jeg også, er at fastholde statsministeren på Socialdemokratiets baggrund i denne diskussion.

Det er sådan, at Folketinget i 1984 stemte om en dagsorden lige præcis om det her spørgsmål. På det tidspunkt var Socialdemokratiet enig i, at det var rimeligt at afstå fra førstegangsb brug. Nu er vi altså tilbage i 1984 under den kolde krig, hvor også den nukleare trussel var langt mere dominerende og langt mere tilstedeværende, end den er i dag.

Her vil jeg godt spørge til regeringens position. Finder den danske regering ikke, at det giver anledning til også fra dansk side at understøtte det tyske initiativ, uanset hvor langt man så er kommet beslutningsmæssigt? Vil Danmark ikke med statsministerens ord stille sig på den side af klassekampen, hvor man er med til at afskaffe atomvåben, fordi de er så djævelske, fordi de er så udryddende, fordi de er så ondskabsfulde?

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Det første spørgsmål, om man fra tysk side har rejst spørgsmålet om et forbud, var jeg inde på i mit første svar til hr. Keld Albrechtsen. Man ytrede fra tysk side et kortfattet ønske om en drøftelse, men understregede i øvrigt konsensusprincippet. Jeg kan altså efter det, der foreligger oplyst for mig, bekræfte, at man fra tysk side har rejst spørgsmålet. Det var det, jeg blev spurgt om.

Til det andet spørgsmål vil jeg sige, at jeg føler, vi er ovre i en meget stor og meget omfattende drøftelse om atomstrategien, som ligger ud over det spørgsmål, der er stillet til mig i dag. Udenrigsministeren, forsvarsministeren og jeg selv deltager gerne i den type diskussioner, men jeg føler, vi er ude over spørgsmålet i dag, og har derfor ikke nogen kommentarer lige nu.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg må sige, at jeg er lidt overrasket over, at statsministeren ikke er i stand til uden videre at besvare et så enkelt spørgsmål, som jeg stillede, nemlig om statsministeren ikke er enig i, at brug af atomvåben er en forbrydelse mod menneskeheden. Men det er statsministeren åbenbart i tvivl om.

Så vil jeg godt spørge, hvad det er, der har fået Socialdemokratiet til nu at gå på retræte i en sag, som partiet brændte så varmt for. Jeg husker også begivenhederne i 1984, som hr. Villy Søvndal henviste til, da man vedtog den berømte 3. maj-dagsorden, men det var dengang, Lasse Budtz og Anker Jørgensen havde indflydelse på Socialdemokratiets sikkerhedspolitik. Det har de åbenbart ikke mere, men jeg vil godt spørge statsministeren, hvad det er, der har fået Socialdemokratiet til at opgive kampen mod atomoprustningen.

Villy Søvndal (SF):

Jeg forstod, at statsministeren ikke ønskede at bevæge sig længere ind i en stor debat om atomstrategi. Det synes jeg også er fair nok her under dette spørgsmål, men jeg vil godt spørge om følgende:

Statsministeren kan formentlig huske, at Socialdemokratiet varmt var med på de dagsordensforslag, varmt støttede dem, varmt tilkendegav, at det var vigtigt, at små lande var med til at lave trin, der var med til at skabe en bedre atmosfære under den kolde krig.

Nu er den kolde krig slut. Truslen om en atomkrig er længere væk i dag, end den var under den kolde krig, og netop i det lys er det altså svært at forstå, hvad der får Socialdemokratiet til at lave et herresving, om man så må sige, på 180 grader i forhold til politikken i 1980'erne og også i en situation, hvor vi har allierede – den tyske udenrigsminister og ikke en hvem som helst – der vil arbejde på samme side.

Derfor vil jeg godt spørge statsministeren igen: Er det her ikke et af disse tilfælde, hvor statsministeren er kommet til at stille sig på den forkerte side af klassekampen?

Frank Dahlgaard (KF):

Statsministeren er blevet spurgt, om han ikke mener, at anvendelse af atomvåben er en forbrydelse mod menneskeheden. Her kunne man så spørge, om ikke anvendelse af en hvilken som helst type våben – maskinpistoler, håndgranater og konventionelle bomber – er en forbrydelse mod menneskeheden.

Mener statsministeren ikke også, at der er noget, der nogle gange er vigtigere end bare fred? Det er frihed, og det er menneskerettigheder, og det kan da være værd at kæmpe for, og nogle gange kan det være nødvendigt at have store våben.